

Семенов О. Медіапедагогіка у професійній підготовці майбутнього вчителя: здобутки і проблеми / Олена Семенов // *Interdyscyplinarność pedagogiki i jej subdyscypliny*; pod.redakcją Zofii Szaroty, Franciszka Szloska.- Krakowie: Uniwersytetu Pedagogicznego im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie, 2013. –s.632-640

МЕДІАПЕДАГОГІКА У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ: ЗДОБУТКИ І ПРОБЛЕМИ

*Олена Семенов,
м.Київ, Україна*

«Медіаосвіта», «медіаграмотність», «медіавиховання», «медіакультура», «медіасвідомість», «медіамислення», «медіасприйняття», «мова медіа», «медіатекст», «медійна аудиторія», «медіапедагогіка» – ці та інші терміносполуки заповнили сучасний освітньо-культурний простір, стали феноменом епохи глобалізації початку третього тисячоліття. Супутникове і цифрове TV, відео- і звукозаписи різних текстів, кіно, комп'ютерний і сотовий зв'язок, інтернет, радіо, газети, журналізм їх потужними інформаційною, аналітичною, освітньою, морально-виховною функціями потужно впливають на цінності світогляд особистості. «Інформатизація освіти, – наголошується в «Національній доповіді про стан і перспективи розвитку освіти в Україні» [4, 118], стає наскрізним, всеосяжним напрямом інноваційного розвитку освітньої системи, ресурси якого ще належно не задіяно». Швидкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій, поширення нових навчально-методичних систем створюють умови для необмеженого (повного, швидкого, точного, будь-коли і будь-де, з мінімальними зусиллями тощо) доступу всіх суб'єктів навчання до інформаційних освітніх ресурсів. Отже, суспільству третього тисячоліття необхідні фахівці, які повноцінно сприймають, уміють здійснити відбір безпечної та особистісно значущої медіаінформації, критично осмислюють, аналізують і оцінюють, створюють власні медіатексти, навчаються різним формам самовираження за допомогою медіатехніки.

Означені риси стосуються медіакомпетентності особистості, що забезпечує, слушно зауважують Д. Алверман та Д.Мун [10, 164]розуміння того, як медіатексти допомагають пізнавати світ у різноманітних соціальних, економічних і політичних ситуаціях, а також медіапедагіки, спеціальної галузі педагогіки, що досліджує проблеми медіаосвіти й медіаграмотності.

Причини уведення медіаосвіти, медіапедагіки в навчальний процес достатньо доказово обґрунтував британський учений Л. Мастерман (L. Masterman) [15, 12]: високий рівень медіа і насиченість сучасних суспільств засобами масової інформації; ідеологічна важливість медіа та їхній вплив на свідомість особистості й аудиторії; посилення механізмів управління медійною інформацією та її поширення; необхідність навчання школярів /студентів відповідно до майбутніх вимог професії в інформаційно-технологічному суспільстві, посилення національних і міжнародних процесів приватизації інформації. Результатом медіаосвіти є підвищення рівня медіакомпетентності і медіаграмотності користувачів.

Фахівці ЮНЕСКО пропонують усім державам запровадити медіаосвіту у національні навчальні плани, в систему додаткової, неформальної та «пожиттєвої» освіти, а пріоритетом (і в Україні також), відповідно до Концепції впровадження медіаосвіти [20], визначено розвиток шкільної медіаосвіти як головної інтегруючої ланки цілісної системи медіаосвіти в країні. З 2011 року в Україні триває експеримент із запровадження медіаосвіти в навчально-виховний процес у вісімдесяти двох загальноосвітніх школах семи областей України, АРКрим та міста Києва [7]. З огляду на завдання громадянського, естетичного виховання школярів значною мірою врахування когнітивної, естетико-культурної цінності медіа важливе для вчителя. Доцільно і системно залучений, медіа сприяє більш якісному осмисленню фахової інформації, формуванню світогляду і творчого мислення молодих громадян, які гідно репрезентуватимуть й утверджуватимуть Українську державу в європейському співтоваристві. За сприяння Міністерства освіти та науки, молоді та спорту України впроваджується програма з медіаосвіти і для вчителів, які проходять підвищення кваліфікації.

Натомість, як показує аналіз практичного досвіду, питання опанування медіапедагогіки як інтегрованої у зміст професійної підготовки, так і окремого навчального курсу в системі підготовки майбутніх учителів в українських педагогічних університетах вивчені недостатньо. Це актуалізує проблему, обрану для наукової дискусії у статті.

Аналіз літературних джерел засвідчує наявність ґрунтовних напрацювань, що стосуються означеної проблеми. У полі зору вчених моделі й методи медіаосвіти (В.Іванов, Л.Мастерман (L.Masterman), В.Різун, Ю.Усов, О. Шаріков, Е. Харт, Р.Хоббс та ін.), психолого-педагогічні дослідження з медіа (Л. Баженова, Л. Бандура (L. Bandura), О.Баранов, Й.Беднарек (J.Bednarek), Л. Вітковський (L.Witkowski), З. Квецінський (Z.Kwieciński), Т.Лєвовицький, (Т. Lewowicki) Н.Ничкало, Г.Онкович, О.Спічкін, О.Федоров, О. Шаріков та ін.).

Ураховуючи означені дослідження, а також монографічні і журнальні публікації, сайти університетів, робочі навчальні програми вищих навчальних закладів з медіапедагогіки, в межах статті уточнено сутність поняття «медіапедагогіка», подано загальну характеристику сучасних тенденцій медіаосвіти і реалізації інтегрованого та спеціального напрямів медіапедагогіки у професійній підготовці майбутніх учителів у вищих навчальних закладах США, Великої Британії, Франції, Німеччини, Польщі, Росії, України, окреслено труднощі впровадження медіаосвіти в навчальний процес вищих навчальних закладів.

Уточнено сутність базових понять. Зокрема, поняття «медіапедагогіка» (mediapedagogy) з урахуванням дослідницьких позицій Н.Ничкало [5], характеризуємо як спеціальну галузь педагогіки, що вивчає медіаосвіту і медіаграмотність. Згідно з Концепцією впровадження медіаосвіти в Україні [2], медіаосвіта – це складова освітнього процесу, спрямована «на формування в суспільстві медіакультури, підготовку особистості до безпечної та ефективної взаємодії із сучасною системою масмедіа, як традиційними (друковані видання, радіо, кіно, телебачення), так і новітніми (комп'ютерне опосередковане спілкування, інтернет, мобільна телефонія) медіа, з урахуванням розвитку інформаційно-комунікаційних технологій».

Аналіз наукових праць українських і зарубіжних учених дає можливість дійти висновку, що медіапедагогіку розглядають у двох аспектах. Перший аспект стосується розгляду медіапедагогіки як важливого наукового напрямку й субдисципліни в системі педагогічних наук, що акумулює відомості з багатьох дисциплін (загальної психології, філософії, освітніх технологій, психології розвитку тощо). У цьому контексті, зауважує Г.Онкович [6, 2], медіапедагогіку складають такі компоненти, як медіавиховання, медіаосвіта й медіанавчання (значного розвитку напрями досліджень – медіа у вихованні (*medienerziehung*) і медіа в навчанні (*mediendidaktik*) набули в Німеччині). Другий аспект – це розгляд медіапедагогіки як навчальної дисципліни у вищій школі (цьому приділена більша увага в статті).

У професійній підготовці майбутніх учителів медіаосвіту реалізують кількох напрямках: інтегрованому, спеціальному або факультативному. Інтегрований напрям пропонує включення медіаосвітніх компонентів у предмети навчального циклу, спеціальний – передбачає запровадження спеціальних навчальних курсів, факультативний – надає перевагу позаурочній/позааудиторній діяльності (гурткам, клубам та ін.). У статті зупинимося на реалізації інтегрованого та спеціального напрямів медіапедагогіки в підготовці майбутніх учителів у вищих навчальних закладах США, Великої Британії, Франції, Німеччини, Польщі, Росії, України.

У США медіальну педагогіку визначають як «*studianadmediami*» або як освітню технологію, що характеризується науково-практичним спрямуванням. Розгляд Інтернет-каталогів ВНЗ засвідчує відкритість до впровадження нових навчальних предметів міждисциплінарної підготовки, зокрема з електронних технологій. Аудіовізуальними документами і методиками систематично поповнюється бібліотечний фонд університетів. Студентам пропонують курси «Американське класичне кіно», «Критичні роздуми» (відділення англійської мови і філософії університету м.Дрексела (Філадельфія) [12]; «Комп'ютерні технології в гуманітарних науках (відділення англійської мови університету у м.Глазго) [11]; «Засоби масової інформації» (школа педагогіки Саутгемптонського університету, спеціальність «Англійська мова та література, театральне мистецтво, засоби масової

інформації” [13, 46]). Ці предмети призначені формувати когнітивізм, творче і критичне мислення, розвивати пізнавально-ціннісні орієнтації особистості тощо, щодопомагає випускникам надалі успішно працювати як у навчальному закладі, так і в журналістиці.

Провідною концепцією шкільної та вищої освіти Великої Британії визначено педагогіку прагматизму, тобто набуття корисних для життя знань, практичних умінь і навичок. Медіаосвітні компоненти включені передусім у предмети гуманітарного циклу. Наприклад, відповідно до Національного навчального плану з англійської мови та літератури [14, 6] на заняттях з курсу «Методика навчання англійської мови та літератури» передбачається опанування театрального мистецтва і засобів масової інформації: Для майбутніх учителів важливим є читати, аналізувати повідомлення засобів масової інформації, створювати тексти публіцистичного жанру; використовувати під час викладання у школі англійської мови медіа технології (залучати учнів до випуску шкільної газети, перегляду кіно і відео репортажів тощо).

Готуючись до педагогічної практики, студенти опановують гуманітарну інформатику: аналізують відеозаписи уроків учителів; навчаються планувати фрагменти уроків із застосуванням відповідних інформаційних технологій для розвитку навичок читання і письма, роботи з прозовим і поетичним текстом, експериментують із зображенням, звуком, кольором з урахуванням різних можливостей і здібностей учнів. Під час проведення уроку здійснюється т.зв. "радіодопомога" як засіб безпосереднього зв'язку зі студентами.

У Франції медіаосвіта для майбутніх учителів поки що не є обов'язковою, однак Резолюція Європейського Парламенту (2008) пропонує уведення шкільної медіаосвіти як обов'язкової. Широке використання медіазасобів (преси, телебачення, кінематографу, радіо, Інтернету) на заняттях з французької мови покликане сприяти формуванню, розвитку й удосконаленню навичок розмовної мови, вимови і граматики, критичного мислення, розширенню світогляду учнів. Російський дослідник О.Федоров [8] описує, зокрема, діяльність державного медіаосвітнього центру CLEMI – Centredel'enseignementetdesmediasd'information.

<http://www.clemi.org>, дослідницька група «Діти і медіа», що був створений у 1982 р.у Парижі. Основна мета – медіаосвіта школярів, виконання наукових досліджень(загалом на матеріалі преси та інтернету), що стосуються медіаосвіти школярів, вивчення впливу медіа на учнівську і студентську молодь, підвищення рівня медіакомпетентності.

Основні завдання спекурсів „Наука про інформацію та спілкування”, "Вчитися з новинами", "Журналістика і література", які читають майбутнім учителям в університетських інститутах,[1, 234] – розвиток критичного мислення, толерантності, формування здатності чути й розуміти аргументи один одного, умінь використовувати перевагу специфічних форм друкованої та аудіовізуальної культури. На це спрямовані ефективні форми і види роботи: представлення тексту у вигляді звукозапису, його відеомонтаж, складання листів, видання шкільної газети, написання твору, підготовка телетексту.

У Республіці Польща новий освітній напрям «*edukacja medialna*» динамічно розвивається з останньої чверті XX століття [5]. Міністерство народної освіти і спорту (MENiS) створило спеціальну Раду з проблем інформаційної та медіальної освіти (*Rada ds Edukacji Informatycznej i Medialnej*), а різні аспекти, пов'язані з цим науковим напрямом, висвітлювали Л. Бандура (L. Vandura), Й. Беднарек (J. Bednarek), Л. Вітковський (L.Witkowski), З. Квецінський (Z. Kwieciński), Т. Левовицький, (T. Lewowicki) та ін.З 1999 р. у школах викладають предмет "Читацька і медійна едукція" [6, 3], а у вищих педагогічних навчальних закладах проводять конференції з питань медійної педагогіки. Аналіз сайтів університетів [16]; [17]; [18] засвідчує: в основі діяльності – єдність навчання і дослідження, акцент на діалог і діалогову освіту, відкритість до нових ідей і співробітництва; університети пропагують міждисциплінарні програми, зокрема "Система комунікацій", "Мова мас-медіа", "Практична стилістика і мова медіа", "Культура масової інформації", "Риторика", "Розвиток дитячої комунікації", "Вербальна і позавербальна комунікація в школі", що спрямовані про формування медіакомпетентної особистості майбутнього вчителя.

У Росії проблема виховання інформаційної, критично мислячої молоді з активною громадянською позицією теж актуалізується. З 2002 р. у вищих навчальних закладах у межах спеціальності "Соціальна педагогіка" здійснюється підготовка педагогів зі спеціалізацією «Медіаосвіта», створюються відповідні кафедри, сайти університетів, електронна наукова бібліотека «Медіаосвіта» (<http://edu.of.ru/medialibrary>). Ефективно функціонує Асоціація кіноосвіти і медіапедагогіки Росії (<http://edu.of.ru/mediaeducation>). Мета діяльності організації і співробітників журналу «Медіаосвіта» (<http://edu.of.ru/medialibrary>), наукової школи «Медіаосвіта і медіакомпетентність», що успішно працюють під керівництвом доктора педагогічних наук, професора О. Федорова [9], – навчити користувачів (у нашому дослідженні – майбутніх учителів) грамотному «читанню» медіатекстів; розвиток здатностей до сприйняття, аналізу й аргументованої оцінки інформації; розвиток самостійних суджень, критичного мислення, естетичного смаку.

Проведений аналіз засвідчує, в більшості аналізованих країн серед пропонованих посад для працевлаштування медіапедагогів називають такі, як учитель, викладач (викладач-культуролог, філолог, історик, програміст), керівник центру кіно/фото/відео творчості дітей та юнацтва, методист дозвіллєвого центру, редактор, журналіст, режисер, дизайнер (школимистецтв, культурно-естетичних центрів). В Україні ця професія лише на стадії становлення.

Міцний інтелектуальний фундамент для розвитку нової наукової субдисципліни – медіальної педагогіки створили наукові школи з проблем використання інформаційно-телекомунікаційних технологій у системі освіти та в усіх її підсистемах (середній, професійній, вищій, післядипломній освіті та освіті дорослих – навчання впродовж життя) В. Биков, А. Верлань, А. Гуржій, Р. Гуревич, М. Жалдак, М. Козяр, Н. Морзе, О. Співаковський [5]. Група медіапедагогів, яку очолює доктор педагогічних наук, професор Г. Онкович, досліджує *медіадидактику*, «сукупність упорядкованих знань, принципів, умінь, методів, способів і форм організації навчального процесу на матеріалі засобів масової комунікації при інтеграції медіапедагогіки з іншими дисциплінами».

В умовах, коли в українських школах триває лише експеримент із запровадження медіаосвіти в навчально-виховний процес, а у вищих педагогічних навчальних закладах медіа вводиться як стимулюючий засіб для практичних занять (наприклад, у Сумському державному педагогічному навчальному закладі імені А.С.Макаренка ми використовуємо медіаматеріал при читанні навчальних курсів «Методика викладання української мови у вищій школі», «Інноваційні підходи до викладання української мови» магістрантам), доцільно говорити медіасамоосвіту.

Російськими медіапедагогами опубліковано понад сорок навчальних програм і двадцять навчальних посібників для навчальних закладів різного рівня. У навчальних закладах використовують навчальні книги О.Баранова, Є.Мурюкіної, О.Федорова, І.Челнишової та ін., присвячені питанням формування медіаграмотності, медіакомпетентності, критичного мислення учнів і майбутніх учителів (тексти подані на сайті <http://edu.of.ru/medialibrary>). У цьому контексті варто звернутися і до українських навчальних книг.

У посібнику «Медіаосвіта та медіаграмотність» (автори –В. Іванов, О.Волошенюк, Д.Дзюба, Т.Іванова та ін. /за наук.ред.В. Різуна (2012)[3, 156] розглядаються загальні відомості про медіаосвіту та медіаграмотність як освітні категорії, подається характеристика основних теорій медіаосвіти, визначені чинники впливу на формування медіакультури особистості.

Кожна глава «занурює» в низку питань медіаосвіти. Зокрема глава 3 пропонує студентам (цей матеріал може бути використаний і для учнів) підпорядкована детальній характеристиці масової комунікації: огляду когнітивно-інституційного, структурно-функціонального підходів до масової комунікації, теорій стереотипів, когнітивного дисонансу, корисності й задоволення, навчання та пізнання, аналізу соціальної інформації, спілкування та комунікації та ін. Подано корисні поради щодо більш ефективного усвідомлення професійних стандартів у медіата убезпечення впливів маніпулювання.

Місткою і глибокою є глава, у якій зосереджено увагу на питаннях своєрідності подання медіаінформації, особливостей медійної аудиторії, бізнес-моделі медіакомпанії. Упадає в око коректність і виваженість підходу до розгляду видів

медіа, зокрема особливостей газети. Імпонує логіка викладу. Автори наче розмірковують, залучаючи до розмови читачів: «Чому газета необхідна молодій людині?». І заохочують продовжити відповідь: «Окрім уже перерахованих *достовірності, надійності та компетентності*, читання газет навчає молодих читачів, як працювати з важливою інформацією: регулярне звертання до газети дозволяє *навчитися охоплювати й опановувати величезну кількість інформації за один раз*...Людина, яка регулярно читає газети, навчається *швидко орієнтуватися в інформації, поданій у вигляді численних стовпчиків, фото й оголошень*»[3, 234].

Для прикладів дослідники залучають широкий фаховий матеріал з газет, журналів. Студентів зацікавить огляд сучасного ринку журналів, цінності ілюстрованих журналів, поради «Що потрібно знати, коли читаєш журнал?»; учнів – походження терміна «відеоігри», специфіка драматургії відеоігор, класифікація та жанри відеоігор. Інноваційною є глава «Вплив медіа на розвиток особистості», у якій подано питання медіасоціалізації та медіазалежності, вплив медіа на інтелектуальний, емоційний і вольовий розвиток, парасоціальне спілкування, правила користування медіа. Книга слугує професійним орієнтиром у формуванні медіакомпетентного користувача – студента й учня, науковця і вчителя, може бути корисною для широкого кола читачів.

Незважаючи на певні здобутки медіапедагогіки в різних країнах, проведений аналіз українських наукових джерел засвідчує: питання медіаосвіти дітей і молодіхвилюють насамперед педагогів-ентузіастів, а поняття «медіапедагогіка» для широкої педагогічної громади маловідоме. З-поміж основних труднощів більш широкого впровадження медіаосвіти в навчальний процес, зокрема, вищих педагогічних навчальних закладів називають медіаосвітню невідповідність викладачів, певну інертність керівництва навчальних закладів щодо виділення годин на медіаосвітні навчальні дисципліни, відсутність відповідної матеріально-технічного оснащення, однак насамперед відсутність цілеспрямованої і систематичної державної координації розробки теорії і методики медіаосвіти, пошуку організаційних форм, підготовки вчителів до медіаосвітньої діяльності в школі. Для формування суспільної свідомості і світогляду

медіакористувачівнеобхідна і науково-методична інтеграціятеоретиків, практиків, державних структур,визначення основних напрямів розвиткумедіапедагогіки, її координації з журналістикою, культурологією, соціологією.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зязюн Л.І. Саморозвиток особистості в освітній системі Франції /Л.І.Зязюн: монографія.– К., Миколаїв: Вид-во МДГУ ім.П.Могили, 2006.–388с.
2. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні.–[Електронний ресурс]– Режим доступу: <http://www.ispp.org.ua/news_44.htm>. – Загол. з екрану.– Мова укр.
3. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник /Авт. колектив: В.Ф. Іванов, О.В. Волошенюк, Д.Ю.Дзюба та ін. / за науковою редакцією В.В. Різуна. – К., 2012. – 344 с.
4. Національна доповідь про стан і перспективи розвитку освіти в Україні / НАПН України; авт. кол.; редкол. В. Г. Кремень (голова). – К.: Пед. думка, 2011. – 304 с.
5. НичкалоН.Г. Медіальна педагогіка в системі педагогічних наук/ Н.Г. Ничкало – [Електронний ресурс]– Режим доступу: <http://ubgd.lviv.ua/konferenc/kon_ikt/plen_zasid/Nuchkalo.pdf>. – Загол. з екрану.– Мова укр.
6. Онкович Г. Медіа-педагогіка і медіа-освіта: поширення у світі /Ганна Онкович // Дивослово, 2007. – №6. – С.2-4.
7. СулімА.А. Медіакомпетентність як результат упровадження медіаосвіти /А.А. Сулім – [Електронний ресурс]– Режим доступу:

- <http://www.nbuu.gov.ua/portal/natural/vkhn/Soc_kom/2011_968/.../sulim.pdf>. – Загол. з екрану. – Мова укр.
8. Федорова А.В. Медиаобразовательные центры Франции / А.В. Федоров – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://edu.of.ru/attach/17/126908.pdf>>. – Загол. з екрану. – Мова рос.
 9. Федоров А.В. Современный учитель и медиаобразование / А.В. Федоров // Медиаобразование. 2010. № 1. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://www.ifap.ru/pr/2010/n101005b.pdf>>. – Загол. з екрану. – Мова рос.
 10. Alverman D.E., Moon J.S., Hagood M.C. Popular Culture in the Classroom. – Newark, Delaware: International Reading Association, 1999. – 258 p.
 11. Department of Educational Studies University of Glasgow. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://www.gla.ac.uk>>. – Загол. з екрану. – Мова англ.
 12. Drexel University. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://www.drexel.edu>>. – Загол. з екрану. – Мова англ.
 13. English Drama and Media Studies. University of Southampton, School of Education. PGCE Course Handbook. 1997/98. – 46 p.
 14. Initial Teacher Training National Curriculum for Secondary English. – L.: DFEE, 1998. – 16 p.
 15. Masterman L. Teaching the Media. — London: Comedia Publishing Group, 1985. – 341 p.
 16. University of Rzeszów. Philological Faculty. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.rzeszow.pl/win/ucz_rze/wsp>. – Загол. з екрану. – Мова пол.
 17. Warsaw University. Warsaw University Development Strategy and Proposed Organizational Changes for 2000-2009. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://www.uw.edu.pl/en.php>>. – Загол. з екрану. – Мова пол.
 18. Uniwersytet Gdański. – [Электронный ресурс] – Режим доступа: <<http://www.fh.univ.gda.pl/>>. – Загол. з екрану. – Мова пол.

У статті уточнено сутність поняття «медіапедагогіка» як субдисципліни в системі педагогічних наук і навчальної дисципліни у вищій школі, схарактеризовано тенденції медіаосвіти і реалізації інтегрованого та спеціального напрямів медіапедагогіки у професійній підготовці майбутнього вчителя в навчальних закладах США, Великої Британії, Франції, Польщі, Росії, України, акцентовано увагу на медіасамоосвіті і труднощах упровадження медіаосвіти в навчальний процес вищих навчальних закладів.

Ключові слова: медіапедагогіка, медіаосвіта, медіакомпететність, професійна підготовка, майбутній учитель, вища школа.

**MEDIAPEDAGOGY IN THE PROFESSIONAL TRAINING
OF FUTURE TEACHERS:
ACHIEVEMENTS AND CHALLENGES OF HIGH SCHOOL**

Olena Semenov

The essence of term "mediapedagogy" as subdiscipline in the system of pedagogical sciences and academic discipline in High School is specified in the article. Also there are characterized trends of media education and implementation of integrated and special areas of mediapedagogy in future teachers training in educational institutions in the USA, Great Britain, France, Poland, Russia, Ukraine. It is stressed on media self education and difficulties of implementation media education in the educational process of High School.

Keywords: mediapedagogy, media education, media competence, future teacher training, High School.